

American Bob

Ulomak iz romana

DARKO PERNJAK

Stvarnost se razvukla u brojevni pravac, kroz dane klizio je glatko, razlika između svitanja i zalazaka potpuno se izbrisala. Zadnje sjedalo taksija vonjalo je po jučerašnjoj kiši i masnim reverima prošlih putnika. Savijao se u sarkastičnim grimasama dok je iz šupljeg kutnjaka vrhom jezika kopao ostatke prepečenih krumpirića. Taksi je bio intenzivno žute boje, što je bilo neobično s obzirom na to da je bio siguran da se ne vozi ulicama New Yorka. Zagledao se u bijelu crtu na sredini crnog kolnika. Precizno su je slijedili beskonačnom avenijom. Držali su se desno od crte, desno je bilo dobro, lijevo je bilo loše. Na lijevom pločniku, u visokom koracima rastezala se dugonoga plavuša, na desnom je debela crnkinja gegala s bijelom najlonskom vrećicom u ruci. Plavuša je nosila crnu torbu. Nevažno. Uranjao je u novi trosekundni prizor otvoren novim nasumičnim asocijacijama. Jeli tjemenu vozača rekao svoju adresu? Dječaci su se utrkivali u slalomu kroz smeće u sporednoj ulici. Vožilo usporava. Bijela crta sa sredine je eksplodirala! Bob se u luku napeo prema naprijed, crta sredine ceste bila je najvažnija stvar na svijetu. Pripiti cestar sjedi na prikolici za izvlačenje crta, nespretno kupi čunjeve i prevrće punu kantu cestarske bijele boje. Bijelilo se razbilo o asfalt, crte je nestalo, čuo se puščani prasak, sve je smrdjelo po komunističkim bombama. Bijelilo razvučeno kotačima slijepih automobila stotinama metara dalje. Cestar se pravio da ne vidi da mu je ispala kanta, smetlar je pokupio kantu, policajac zažmirio na jedno oko. Nitko nije htio preuzeti odgovornost za psihodelično bijelilo. Svijet je izgubio svoj smjer i raspored, uskoro će pune kante padati iz oblaka i nitko se više na njih neće obazirati.

– Stari, samo da ne bude prekasno!

Prigušene riječi ostale su bez odgovora. Iboje. Bob je sklopio oči. Trebao mu je odmor. Malo prije je djevojka kose boje meda sjela kraj njegovog stola kod dečka s kojim nije službeno hodala,

saznao je iz fragmenata razgovora koji nije želio prislušivati. Rekla mu je, onako usput, slankom u kutu usana srčuci ledenu kavu, da joj je danas zasigurno bio službeno najbolji dan u životu. Bob se zagrcnuo, zato mu je vjerojatno u ustima i ostalo toliko neprožvakanih ostataka. Riječi glupače ostavile su ga na trenutak i bez zraka i bez apetita. Oblizao je prste od soli i kečapa, spola oka je odmjerio. Imala je prištrevima izborne obraze i žutozelene oči i navodni službeno najbolji dan u životu. Položila je zadnji ispit na fakultetu, mentor joj je prihvatio diplomski rad, tata joj je javio da stipendiju neće morati vraćati jer je upravo prodao svoje inače bezvrijedno gradilište kraj aerodroma upravi istog aerodroma radi produljivanja piste. Dan je bio sunčan, nebo slikarski plavo. Nijemo je Bob kosao na stražnjem sjedalu žutog taksija. Mladić će je večeras odvesti u krevet i napumpati. Onda će se od nje rastati u trideset i petoj godini i izbaciti je na ulicu. Ostat će sama s malim djetetom, nezaposlena i ružna. Pitat ću je onda što misli o svojem službeno najsretnijem danu u životu. Tko još ima službeno najsretniji dan u životu!? Dovoljan je jednom godišnje doček Nove godine. Ni u čemu ne valja pretjerivati. Imala je dugačke noge, uz njih pripijene *trapke* i crne čizme do koljena. Nije valjda mislila kako može otjeloviti Laru Croft. Taksist mu se konačno obraćao, po drugi puta isto ponavljao.

– Dvadeset i jedan dolar i trideset i pet centi.

– Jebalo te trideset pet centi – izderao se Bob.

Mrzio je kad ga se prekida u razmišljanju. Bacio mu je zgužvanu pedeseticu, a trebao mu je šakom razbiti nos, u zube nagurati novčanicu i natjerati ga da je proguta. Na račun povećane napojnice dozvolio si je da mu zalupi vratima. Na krovu se upalilo žuto taksi svjetlo, vozilo je bilo slobodno. Na veliko iznenađenje otkrio je da je izašao iz zelenog monovolumena. Zabrinu-

to se okrenuo prema zgradi, nalazi li se na prvoj adresi? Da, bio je doma. Vratio se u stan iz kojeg je sve krenulo; rođenje, ženidba, rastava, majčina smrt i početak snimanja *Demoliranja uživo*. Laru je imao u starom *PlayStationu*. Nedostajale su mu njezine gole mišićave vitke noge u vrućim jahaćim hlačicama i prodorni hladni pogled. Sanjao je da joj dodiruje koljena, poravnava pletenicu i popravlja opasač s pištoljima. Mogao je jednako precizno pogađati mete na tristo metara udaljenosti, iz aviona skakati bez padobrana, doskakati preko beskonačnih provalija, džipom voziti po dnu mora, kao i ona. Bio joj je idealan par. U provincijskoj četvrti Nove Scotije svi su gledali svoja posla, Bob nije bio ni slavan ni bogat, autograme nikome nije morao dijeliti. Želio je sresti stare prijatelje. Lara je bila jednako životna kao i nekad. Bilo bi dobro pograbiti je za tvrde guzove, privući je uz sebe, udahnuti joj miris kose, lojne žlijezde ispod uha i šapnuti da će konačno dobiti ono što je tražila. Želio je postati dostojnim jedne takve cyber-kraljice. Priključio se Hordi na *Warcraftu*, nakitio se mačevima, štitovima, srebrom isijavajućim očima i krenuo u boj. Bio je paladin, pa šaman, nakon silnih borbi posumnjao da je prešao na stranu orka. Junački je iz dana u dan gubio živote sve dok ga vođa Zen Yoi preko foruma nije u ime igrača Horde neka ih oslobodi svoje prisutnosti, danjegova Horda treba iskusne ratnike, a ne suicidalne početnike. Fuj. Bob da je samoubojica?! Pljunuo je u ravni ekran. Oni će njega bacati iz igre! Namjerno je pokupovao silno oružje i živote i još ih luđe stao gubiti. Sve dok ga administrator nije, na izričit zahtjev grupe, ugasio. Tužno. Samo da Lara Croft ne sazna za neslavan završetak njegove pustolovine.

– Jebiga sad – potpuno je zaboravio stanuje li na drugom ili trećem katu.

Pažljivo će se penjati stubama od vrata do vrata, do pločice sa svojim prezimenom. Lipe iz perivoja davno su ocvale, no uljasti užegli miris i dalje se provlačio stubištem. Odvratno. Tada su ga zadnji puta provjetravali. Trebao mu je smisao života neovisan o Lari Croft.

Zato je promijenio virtualnu stvarnost. Priključio se *Second life* komuni. Sinoć je bio kod Lude papige na starom dobrom rock and rollu. Okupljeno društvo euforično je skakalo na sva-ki hit *Rolling Stonesa*. Vrištali su glasnije od glaz-

be. Povukli su ga, rasplesao se, zagrijao, pa krenuo dalje. U klubu *SweetHeart Central* plesalo se u parovima. Bio je previše sramežljiv da bi napravio prvi korak. Kad su dame birale odabrala ga je jedna vitka plavokožna plesačica u minici. Hipnotizirala ga je prstenom, nije je više ispuštao iz ruku. Noć je bila mlada kad su najavili posljednji ples. U pet se otvarala izložba u Fredovom vrtu pod naslovom *Avanture i ispovijesti*. Nisu mogli odoljeti nedokučivom značenju. Posjetitelja je bilo toliko da dalje od ulaza nisu dospjeli. Odlučili su večer završiti u *Kulturcaféu* u Münchenu. Uz prozor nebodera nadugačko mu je objašnjavala algoritme utjecaja ozonskih rupa na globalno zatopljenje. Bio je preumoran da je prekida, jedino je uspijevao shvaćati da je ta jebena rupa slično sranje kao i komunizam.

– Svi ćemo jednog dana nestati u crnoj rupi – poručio joj je na rastanku.

– Možda. Bilo bi dobro da prije toga promijeniš frizuru, nekako si mi previše uštogljen – zasjalo joj je iz očiju prije nego što je nestala u mraku.

Bob se još dugo nije mogao riješiti glupavog osmijeha s lica. Jesu li njezine zadnje riječi značile da se želi ponovno vidjeti s njim ili je to rekla tek tako? Cijeli dan visio je uz monitor u iščekivanju njezine poruke. Kad je ušao u stan, prvo je provjerio stanje. Bez promjena. Leptirići u prsima kružili su oko srca. Crvenilo u licu bilo je od topline izvana. U desnom kutu broj novih poruka još uvijek je bio nula. Prebacio je ekran na tvornicu bagera koju je u tajnosti gradio na svojem novom otoku u zabačenom djelu *Second life* gigabajt prostranstva. Već ih je desetine bilo vojnički postrojeno. Vrijedni vojnici čekali su njegovu zapovijed.

– Pa gdje si ti, čovječe? – kao oparen skočio je Grimmsi, njegov upravitelj – Čekam te cijeli dan. Imam dobre vijesti.

– Ma nemoj. Slušam.

– Mislim da sam našao način kako ćemo trajno prebacivati bagere u zaštićene gradove. Nešto poput trojanskog konja. Instalirat ćemo ih po gradovima u maskirane pakete, otvarati kad postanu najmanje sumnjivi predmeti. Mogli bismo ih pakirati, recimo, u kioske za prodaju porno magazina. Što kažeš, ha? Dobro ideja? Reci! – Grimmsijeva kozja bradica kao da je bila sačinjena od žice, nije slijedila ni jedan nje-

gov pokret glave.

– Dobro. Drago mi je da se plan ostvaruje. Tko će nam ih upakirati?

– Imam čovjeka.

– Dobro. Sad moram ići, mislim da sam dobio važnu poruku.

U prazno je kliknuo enter tastature. U dešnom kutu monitora i dalje je treptala nula. Što ga je onda omelo? Lupanje na vratima! Iznenađeno se osvrne. Tko bi to mogao tako glasno lupati? Provalnici sigurno ne. Možda mu zgrada gori? Taman je htio ustati, kad je drvo uz tresak popustilo. U sobu mu, uz jarko svjetlo, banu policajci s čeličnim ovnom u rukama. Propuh napuhne prazne vrećice čipsa, bljeskavi baloni polete prema odškrinutom prozoru. Pod tvrdim čizmama zacilinkale su odbačene boce kečapa i piva. Riđokosi detektiv iskoraci ispred svih, češljem značajno popravi neposlušni čuperak i temeljito odmjeri Boba. Bob je bio siguran da ovom detektivu ni jedan kriminalac ne uspijeva izmaći pravdi.

– Zar se dogodilo umorstvo u zgradi? – uznemiri se Bob.

Rasprsnula se stvarnost u milijun staniolskih odbljesaka, linije razgraničenja virtualnih svjetova su nestale. Policajci su lako mogli biti avatari iz *Second Lifea*, baš poput njega. Kanta s bojom pala mu je posred sobe.

– Hej, Bobe, to sam ja, Patrick – iza ramena policajaca provirilo je poznato lice.

– Što, dovruga, ti ovdje radiš? – iako se ljutio, Bobu je ipak laknulo što je barem s jednom točkom iz paralelnih svjetova mogao uspostaviti čvrstu vezu.

– Zovemo te danima!

– Pa što?! *Demoliranje* se više ne snima.

– Ali nisi se javljao.

– Da, telefon sam isključio, mobitel mi je krepaop, punjač se negdje u ovom neredu zagubio.

– Ne odgovaraš na *mailove*, pretinac ti je prepun i odbija primiti svaku novu poruku.

– Da, ni *mail* mi ne radi – nije želio objašnjavati da se to dogodilo zato što je zakačio *spamove* na pornografskim stranicama.

– Ne javljaš se tjednima, uplašili smo se da ti se nije što dogodilo.

– Dobro, jebiga. Što hoćeš, reci više.

– Pit te hitno treba.

– Dobro, jebote, a zašto mi nisi onda normalno pozvonio na vrata, nego si ih odmah razvalio?!

– Jesam. Zvonio sam i kucao. Nisi se javljao, pa sam otišao po policiju da mi otvore.

– Nije ti možda palo na pamet da me nema doma?

– Da, ali doma si.

– Jebote, koja gnjavaža – na monitoru je broj novih poruka i dalje bio nula.

– Evo ti Pita – Patrick mu prisloni slušalicu uz uho.

– Bob, Kompanija te treba – po običaju, Pit je bio jezgrovit.

– Pit, jesi siguran u to? Ukidanjem *Demoliranja* mi smo prekinuli aranžman.

– Bob, imam posao za tebe. U svojim specijalima pokazao si se kao vrlo vrijedan čovjek. Uostalom, ti ćeš uvijek biti Kompanijin čovjek na terenu.

Pitove riječi mogle su zvučati hladno i posjednički, no Bob je uspio u njima osjetiti obiteljski duh. Duša mu je na spomen Kompanije oživjela, instinktivno krenula prema toplini i svjetlu. Jedine vrijedne uspomene dolazile su iz doba rada za Kompaniju.

– Dobro – izdahne Bob.

– Patrick će znati što dalje – završi Pit bez ikakve naznake.

Detektiv se davno povukao, policajci su tamnili krafne i nadgledali postavljanje novih vrata. Bob više nije mogao buljiti u nulu pa je strujni kabel iščupao iz zida. Patrick mu je već nekoliko puta rekao da je spreman i da bi odmah krenuo.

– Patrick, moraš nešto znati.

– Da?

– Svijet je već odavno otišao u onu stvar i ne postoji službeno najbolji dan u životu. Dobro?

– Da. Idemo li?

– I nitko nikad neće imati Laru Croft.

– Kako ti kažeš, šefe.

I mrak će zauvijek pasti među zidove života koji je odavno prošao, završio je u sebi, već sutra stavit ću stan na prodaju.